

درجه

جشنواره «هنر زنده‌است» برگزار می‌شود

● جشنواره سراسری «هنر زنده است» در چهار بخش فیلم، تئاتر، موسیقی و دیجیتال‌آرت با هدف حمایت و معرفی نسل جوان و جدید هنرمندان، به شکل رقابتی در شبکه‌های اینترنتی اجرا می‌شود. به گزارش روابط عمومی جشنواره «هنر زنده است»؛ با وجود گستردگی فضای اینترنت در جامعه جهانی و دسترسی سهل و فراگیر عموم مردم به این رسانه و در شرایطی که مکان‌های عرضه متداول هنر چون سالن‌های سینما، تئاتر، موسیقی، نگارخانه‌ها و دیگر عرصه‌های هنری به خاطر پاندمی کرونا ویروس بسته شده است، جمعی از هنرمندانی که سال‌های طولانی به اهمیت راه‌های ارتباطی جهت معرفی قابلیت‌های هنری باور داشتند، بر آن شدند پس از چندین ماه تحقیق، گفت‌وگو و برنامه‌ریزی امکانی را به وسعت کره زمین ایجاد کنند تا انسدادی را که با این تعطیلی فراگیر و بی‌رونتی در عرصه هنری ایجاد شده رفع کنند. جشنواره «هنر زنده است» با ایجاد بستری مناسب برای رشد و بالندگی هنرمندان جوان و علاقه‌مند در شرایط امروز جامعه هنری که پاندمی ویروس کرونا محدودیت‌های فراوانی را ایجاد کرده، سعی بر آن دارد تا غبار دل‌سردی و افسردگی را از چهره هنرمندان جوان پاک کند. این جشنواره جامع هنری امکانی را فراهم می‌کند تا هنرمندان علاقه‌مند در عرصه‌های مختلف هنری چون نمایش‌گران، خوانندگان، نوازندگان، فیلم‌سازان و هنرمندانی که زبان بیانشان متکی به موبایل و ابزار نوظهور است، بتوانند در آن شرکت کرده، به رقابت پرداخته و معرفی شوند. جشنواره «هنر زنده است» در اولین دوره برگزارِ خود در

چهار بخش سینما، تئاتر، موسیقی و دیجیتال‌آرت با محوریت معرفی استعداد‌های ناشناخته در سراسر کشور به شکل رقابتی از طریق شبکه‌های ارتباطی اینترنتی برگزار می‌شود. هیئت مؤسس این جشنواره متشکل از بهروز غریب‌پور، محمدمهدی عسگریور و مازیار رضاخانی است. بنابر انتخاب هیئت مؤسس، اعضای شورای سیاست‌گذاری این جشنواره را کمال تبریزی، محمدمهدی عسگریور، رضا کیانیان، سیف‌الله صمدیان، فردین خلعتبری، کیانوش غریب‌پور، سیدجمال هادیان، مازیار رضاخانی و بهروز غریب‌پور تشکیل می‌دهند. نخستین دوره جشنواره «هنر زنده است» به شکل رقابتی با مشارکت مؤسسه فرهنگی هنری «مرعب یازده»، حمایت مادی بخش خصوصی و حمایت معنوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی از ۳۰ بهمن لغایت ۱۰ اسفند سال جاری برگزار می‌شود.

همراهی «کروناروایت» با جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران

● آثار «کروناروایت» به جشنواره فیلم کوتاه تهران رسید تا فرایند انتخاب و داوری آنها در این جشنواره انجام شود. مجموعه‌ای از فیلم‌های کوتاه و موبایلی و پویانمایی با موضوع کرونا، به دبیرخانه جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران تحویل شد تا فرایند انتخاب و داوری آنها در این جشنواره انجام شود. به گفته دبیر کروناروایت، در بین آثاری که به دبیرخانه این جشنواره ارائه شد، ۲۸ فیلم کوتاه داستانی و ۲۱ فیلم کوتاه موبایلی با موضوع کرونا وجود داشت. همچنین ۷۴ انیمیشن و سریال اینترنتی (وب‌سری) کرونامحور نیز برای انتخاب و داوری در اختیار جشنواره مذکور قرار گرفت.

جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران، به توافق با دبیران جشنواره‌های سینمایی امسال برای حضور ویژه کروناروایت در آن رویداد‌ها اشاره کرد و گفت: همان‌طور که پیش‌تر اعلام شده بود، قرار است آثاری که در بخش کرونا به روایت سینما در سه‌مانه کروناروایت ثبت می‌شود، بر حسب فرم و محتوای آثار، در جشنواره‌های بین‌المللی سینماحقیقت، فیلم کوتاه تهران و فیلم‌های کودک و نوجوان حضور یابد و فرایند انتخاب و نمایش و داوری آثار در این جشنواره‌ها انجام شود.

بهناز شیربائی: هفتادوهفتمین جشنواره بین‌المللی فیلم ونیز امسال با شکل و شمایل متفاوت‌تری برگزار شد. در دوران پاندمی کرونا برگزاری این رویداد هنری قطعاً اتفاق چالش‌برانگیزی برای برگزارکنندگانش محسوب می‌شد، اما به‌هرروی این جشنواره معتبر جهانی برگزار شد و امسال پذیرای سه نماینده از سینمای ایران بود. شهرام مکرى هم امسال با تازه‌ترین ساخته سینمایی خود «جنایت بی‌دقت» در این جشنواره حضور داشت. فیلمی که پس از ساخت در ایران دیده نشده و نخستین نمایش بین‌المللی‌اش را در جشنواره فیلم ونیز تجربه کرد. چهاردهمین دوره جوایز «بیساتوی» طلایی که سالانه از سوی هیئت داورانی مستقل و به‌موازات جشنواره ونیز برگزار می‌شود و برگزیدگان خود را از میان فیلم‌های حاضر در

این رویداد سینمایی انتخاب می‌کنند، امسال جایزه بهترین فیلم‌نامه خود را به شهرام مکرى و نسیم احمدپور برای فیلم «جنایت بی‌دقت» اهدا کرد. در خلاصه داستان فیلم «جنایت بی‌دقت» آمده است: «فیلم مضمونی مرتبط با سینما دارد و درباره تماشاگرانی است که قبل از شروع اکران فیلمی درباره آن حرف می‌زنند و با شروع ماجراها بر پرده سینما، داستان آنها و قصه فیلم با هم یکی می‌شود». بابک کریمی، راضیه منصوری، ابوالفضل کاهانی، محمد ساریان، عادل پراقی، محمد بهرازنی و بهزاد دورانی بازیگران این فیلم سینمایی هستند. بی‌دقت» و درخشش در جشنواره فیلم ونیز با شهرام مکرى هم‌کلام شدید که شما را به خواندن آن دعوت می‌کنیم:

■ شما از جمله کارگردان‌هایی هستید که برای دومین بار در جشنواره فیلم ونیز شرکت کردید و البته امسال حال‌وهوای برگزاری جشنواره هم با دوران گذشته متفاوت بود. بازخورد مخاطبان بعد از دیدن فیلم «جنایت بی‌دقت» در جشنواره چطور بود و چه بخشی از فیلم بیشتر محل پرسش بود؟
به توجّه به اینکه فیلم نخستین‌بار در یک جشنواره به نمایش گذاشته شد، تجربه دیدن این فیلم با مخاطب غیرایرانی چطور بود؟

بله، دومین‌بار است که در جشنواره فیلم ونیز

شرکت می‌کنم. بار اول با فیلم «ماهی و گریه» در سال ۲۰۱۳ در جشنواره فیلم ونیز شرکت کردم و الان در سال ۲۰۲۰. نکته مهم و تفاوت بزرگی که این دوره از جشنواره با دوره پیشین داشت، برگزاری آن در شرایط ویژه کرونا بود. همین موضوع باعث شده بود که تعداد مخاطبان ایتالیایی جشنواره بیشتر از مخاطبان بین‌المللی‌اش از کشورهای دیگر باشد. در نتیجه ما تقریباً فیلم‌ها را با مخاطبان، منتقدان، اهالی مطبوعات و علاقه‌مندان به سینما از ایتالیا می‌دیدیم و تعداد مخاطبان بین‌المللی خیلی کمتر در سالن حضور داشتند. این کاهش فقط شامل مخاطبان فیلم‌ها نمی‌شد، عکاسان جشنواره به نسبت گذشته کمتر شده بود، مراسم فتوکال، رد کارپیت و همه این موارد در شکل و شرایط جدیدی برگزاری می‌شد و در کل جشنواره کمی شکل جدیدتر و غریب‌تری داشت که برای خود برگزارکنندگان هم تازگی داشت. درباره «جنایت بی‌دقت» هم به نظرم برخورد مخاطب با فیلم، بهتر از چیزی بود که از قبل تصور می‌کردم. فیلم من یک داستان کاملاً وابسته به فرهنگ و تاریخ ایران است، به‌همین دلیل از روز اولی که فیلم‌نامه را می‌نوشتم و می‌ساختم، فکر می‌کردم برخورد مخاطب غیرایرانی با فیلم چطور خواهد بود؟ در جشنواره فیلم ونیز و نمایش «جنایت بی‌دقت» برای اولین‌بار بود که فیلم را با مخاطبی غیر از مخاطب ایرانی می‌دیدیم. پیش از این در ایران تنها با چند نفر محدود فیلم

گفت‌وگو با شهرام مکرى به بهانه حضور «جنایت بی‌دقت» در جشنواره فیلم ونیز

جشنواره ونیز توجه ویژه‌ای به سینمای ایران دارد

را دیده بودم. خوشبختانه به این دلیل که فیلم داستانی مرتبط با سینما دارد و ایده فیلم در فیلم را در «جنایت بی‌دقت» داریم، متوجه شدم این بخش ارتباط سریع و خوبی با مخاطب غیرایرانی برقرار می‌کند و خوشبختانه ما نقد‌های مکتوب و ویدئویی خوبی در فضای مجازی و مطبوعات درباره فیلم گرفتیم و از طرف دیگر جایزه منتقدان مستقل جشنواره ونیز برای فیلم‌نامه اوزنیتال را در شب قبل از مراسم اصلی دریافت کردیم. به نظرم این موارد نشان می‌دهد فیلم توانسته برخلاف تصور اولیه من، ارتباط خوبی با تماشاچی غیرایرانی برقرار کند.

■ جشنواره فیلم ونیز از جهت حضور پر تعداد فیلم‌های ایرانی در این رویداد هنری کم‌نظیر است، چه ارزیابی‌ای از این دوره از جشنواره حضور نمایندگان سینمای ایران دارید؟

به نظرم در این دوره از جشنواره فیلم‌های ایرانی موفق عمل کردند. فیلم «دشت خاموش» ساخته احمد بهرامی در روزهای اول جشنواره به نمایش درآمد و خوشبختانه از همان روز‌ها مورد توجه منتقدان قرار گرفت و نقد‌های مثبت خوبی داشت و در مراسم اختتامیه هم جایزه بهترین فیلم بخش افق‌ها را دریافت کرد. از طرف دیگر فیلم آقای مجیدی در نمایش عمومی که برای مخاطبان داشت، مورد استقبال قرار گرفت. مخاطبان داستان مرتبط با کودکان کار را پسندیدند. به نظرم هر دو فیلم توانستند احساسات تماشاچی خودشان را

درگیر کنند. در این دوره از جشنواره، از این‌نظر که سه فیلم ایرانی حضور داشتند و از طرف دیگر هر سه فیلم از طرف منتقدان مورد توجه قرار گرفتند و از طرف دیگر جوایز مختلفی هم دریافت کردند، به نظرم یکی از دوره‌های کم‌نظیر در جشنواره بود. به‌ویژه از نظر تعداد فیلم. فکر می‌کنم جشنواره ونیز توجه ویژه‌ای به سینمای ایران دارد و امیدوارم هر سال در این جشنواره فیلم‌های ایرانی حضور داشته باشد.

■ تصمیمی برای اکران فیلم در ایران-ا دارید یا سفرهای جشنواره‌ای در پیش خواهد بود؟

ما دوست داشتیم خیلی زودتر فیلم را در ایران به نمایش بگذاریم، اما به توجّه به شرایط ویژه‌ای که امسال سینما پیدا کرده که فقط مخصوص ایران هم نیست، کمی وضعیت اکران پیچیده شده است. ما به‌زودی چند جشنواره معتبر دیگر برای نمایش «جنایت بی‌دقت» پیش‌رو داریم. قصد داشتیم برنامه جشنواره‌ای فیلم را زودتر از این‌ها شروع کنیم. فیلم ما برای جشنواره کارلووی واری، قبل‌تر از ونیز انتخاب شده بود؛ اما به‌خاطر اینکه این جشنواره به‌دلیل شیوع ویروس کرونا برگزار نشد، در نتیجه نمایش اول فیلم ما به جشنواره ونیز رسید که خوشبختانه البته شرایط خوبی بود و از این به بعد هم به‌زودی اخبار حضور فیلم در جشنواره‌های دیگر اعلام خواهد شد. خوشبختانه خانم میرشعب در کمپانی خودش، روی حضورهای بین‌المللی و فروش فیلم کار می‌کند. در طول جشنواره ونیز توانستیم پخش فیلم را برای فرانسه واگذار کنیم و امیدواریم که فیلم در سال ۲۰۲۰ تا پایان سال در فرانسه اکران شود؛ اما درباره اکرانش در ایران هنوز نمی‌دانم چه تاریخی را باید در نظر گرفت، به این دلیل که کمی منتظریم شرایط اکران در ایران عادی‌تر شود. می‌دانم فیلم‌های زیادی در ایران هست که منتظر همین شرایط هستند و بعد از اینکه این اتفاق افتاد و شرایط عادی‌تری به اکران ایران برگشت، حتماً برای نمایش فیلم برنامه‌ریزی می‌کنیم. «جنایت بی‌دقت» داخل ایران پخش‌کننده هم دارد و امیدوارم به‌محض اینکه شرایط اکران سینمای ایران عادی‌تر شد، ما هم بتوانیم فیلم را تا پایان سال جاری اکران کنیم.

● فیلم کوتاه «عزیز» به نویسندگی و کارگردانی مهدی برزّکی از ۱۶ مردادماه در گروه سینمایی «هنر و تجربه» و در باکس «بازگشت کوتاه» همراه پنج فیلم دیگر اکران شده است. این فیلم کوتاه، دومین تجربه کوتاه داستانی و ششمین فیلم مهدی برزّکی است که جایزه بهترین فیلم، بهترین کارگردانی، بهترین صدابرداری، بهترین بازیگر زن و لوح افتخار گروه «هنر و تجربه» را در سی‌وششمین جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه تهران به دست آورد. در خلاصه داستان فیلم کوتاه «عزیز» آمده است: «در مراسم چهل‌م پدر خانواده حضور زن غریبه‌ای باعث دردسرهایی برای اعضای خانواده مرحوم می‌شود».

در این فیلم کوتاه، یاسمن نصیری، فرزانه آیافت، شهبلا خدیوی، یوسف محمدی، مهدی جعفری، فاطمه عباسپور، زینب آکار، حسام‌الدین دیمکار، غلامرضا اکبری، مهدی رضایی، محمد داور، اسماعیل‌زاده و مریم حسن‌زاده ایفای نقش داشتند.

یاسمن نصیری بازیگر جوان که جایزه بهترین بازیگر زن در سی‌وششمین جشنواره فیلم کوتاه را به دلیل بازی در فیلم کوتاه «عزیز» از آن خود کرد و به‌تازگی نیز جایزه بهترین بازیگر زن در دومین جشنواره فیلم کوتاه «دبیر زندگی» برای فیلم «عزیز» را دریافت کرده است، درباره ایفای نقش در این فیلم کوتاه گفت: حضورم در این نقش، به دلیل اعتمادی بود که آقای مهدی برزّکی به من داشت؛ آقای برزّکی به من گفت که قصد دارد از بازیگرها و افراد بومی برای فیلمش استفاده کند و از من خواست در این نقش بازی کنم. آن زمان که فیلم‌نامه را خواندم، فکر می‌کردم یک فرد بومی هم می‌تواند این نقش را ایفا کند چون همه بازیگرهای کار سر جای خودشان بودند و بسیار خوب ظاهر شدند اما وقتی در آن جایگاه قرار گرفتم، متوجه شدم چقدر نقش سختی است. خودم را از روایات کاراکتر لایله دور دیدم و برای رسیدن به آن بسیار زحمت کشیدم و آقای برزّکی بسیار درست من را راهنمایی کرد؛ چراکه هر قدر هم بازیگر قوی و باتجربه باشد باید کارگردانی باشد که قوی‌تر باشد تا او را هدایت کند و این هدایت از جانب آقای برزّکی، بسیار درست انجام شد و هدایت بازیگر از طرف او بسیار درست و بجا صورت گرفت.

۱۶ سال است که تئاتر کار می‌کنم و از طریق تئاتر نیز در جشنواره‌های مختلف تئاتر استانی، دانشجویی و فجر حضور داشتم اما در حوزه فیلم، حدود شش سال است که با انجمن سینمای جوان کاشان همکاری می‌کنم و تعامل دوستانه‌ای بین آنها و بچه‌های تئاتر ایجاد شده است. این دوستان همیشه به من لطف داشتند و نقش‌هایی در کارهایشان به من پیشنهاد دادند و من نیز قبول کردم چون هم از نظر اخلاقی مقبول و هم از لحاظ حرفه‌ای در حال تلاش هستم.

کارکردن با مهدی برزّکی لذت‌بخش بود، چون هم باسواد و هم باتجربه است. همچنین، به‌عنوان کارگردان، بسیار صبور است و به من بازیگر اجازه اتودزدن بسیاری از اکت‌ها را می‌داد تا به‌عنوان

اکت نهایی در لوکیشن اجرا کنم. مهدی برزّکی به بازیگر فرصت تجربه‌کردن و نفس‌کشیدن می‌دهد. خوشحالم در فیلم کوتاه «عزیز» دیده شدم و سکوی پرتاب بسیار خوبی برای من محسوب می‌شود اما ذکر این نکته حائز اهمیت است که وقتی یک نفر دیده می‌شود، همیشه یک مجموعه قوی پشت سرش قرار دارند و جایزه‌بهترین بازیگری در جشنواره فیلم کوتاه تهران، تنها متعلق به من نبود و همه عوامل در آن نقش داشتند.

نوشین معراجی فیلم‌ساز جوان و عضو هیئت انتخاب سی‌وششمین جشنواره فیلم کوتاه تهران، درباره «عزیز» به «شرق» گفت: فیلم کوتاه «عزیز» را سال گذشته که در جشنواره فیلم کوتاه تهران به‌عنوان هیئت انتخاب بودم، دیدم. با توجه به اینکه باید تعداد زیادی از کاراکترها در زمانی محدود در فیلم معرفی و هدایت شوند، با فیلم‌نامه خوب و منسجمی روبه‌رو بودیم و کارگردان نیز از پس کار برآمده بود و فیلم تا آخر، مخاطب را حفظ می‌کند.

فیلم‌نامه خوب و منسجم، کارگردانی و میزانشن خوب و بازی بازیگران خوب و یکدست بود. وقتی تعداد کاراکترها در فیلم کوتاه زیاد باشد، خیلی سخت می‌توان قصه را حفظ کرد و تداوم قصه را درست به تصویر کشید اما «عزیز» جزء فیلم‌هایی بود که با وجود تعداد زیاد بازیگر، توانستند این تداوم را حفظ کند و مخاطب کاراکتری را از دست نداد.

با حضور موفق این فیلم کوتاه در جشنواره‌هایی چون فیلم کوتاه‌های تهران و داوری‌هایی که شده است، می‌توان متوجه شد که نکته بارز «عزیز»، داستان و فیلم‌نامه آن بود. وقتی فیلم‌نامه‌ای خوب باشد و کارگردان با تجربه‌ای این کار را هدایت فیلم‌نامه را برعهده داشته باشد، قسمت اعظم کار به سمت رسیدن به یک اثر خوب پیش رفته است. عوامل دیگر مثل بازی بازیگران، فیلم‌برداری، صدابرداری، تدوین و… نیز در راستای بهتر دیده‌شدن فیلم پیش رفته‌اند و فیلم، تبدیل به یک اثر شاخص شد.

هنر

گفت‌وگو با شهرام مکرى به بهانه حضور «جنایت بی‌دقت» در جشنواره فیلم ونیز

جشنواره ونیز توجه ویژه‌ای به سینمای ایران دارد

به بهانه اکران فیلم «انگاره/تنت» واپسین ساخته کریستوفر نولان

انگاره خودایمنی

عاطفی درام روی رابطه کوپر (متیو مک کانهای) و دخترش در «میان‌ستاره‌ای»، پیش از درگیرشدن هریک از آنها در مأموریت‌هایی غامض، که در هر دو فیلم بیلدآپ لازم برای پیگیری وقایع پیش‌رو را فراهم می‌کرد. اما در «تنت» شخصیت‌پردازی سهو، که جز تا حدودی در مورد بین (تام هاردی) در قسمت سوم تریلوزی دارک‌نایت در کارنامه نولان سابقه نداشت، دامن همه کاراکترها را گرفته و زمانی که باید صرف خرده‌پیرنگ‌ها و عمق‌بخشی به کاراکترها می‌شد، جایش را به توضیحات مفصل در باب مکانیسم فیزیکی وارونه‌سازی زمان و صحنه‌پردازی‌های حادثه‌ای داده و لاجرم توازن فوق‌الاشعار میان ایده ناظر و پیرنگ که نقطه قوت آثار نولان برشمرده می‌شد، در «تنت» به‌طور مطلق از میان رفته چراکه به همان اندازه که کانسپت فیلم پیچیده و صعب‌الفهم‌تر از همیشه است، پلات محوری از فرط تک‌خطی و در مقاطعی پیش‌با افتاده بودن از یک فیلم جاسوسی تئییکال فراتر نمی‌رود، همچون نمونه‌ای میانه‌حال از مجموعه جیمز باند که تنها به‌طور تصنعی و نا ضروری بغرنج شده است.

فیلم‌نامه در اقدامی عاجل برای بلعیده‌نشدن در چنبره ایده مهییش و خالی‌نماندن عریضه درام، خرده‌پیرنگ پیوند عاطفی نقش اول فیلم را با زنی به نام کت (الیزابت دبیک) در خود گنجانده که به نوبه خود نقض غرض است؛ چراکه استفاده (در واقع سوء-استفاده) یک جاسوس از یک زن شبه‌فنان در پی همسوسندن مقطعی اهدافشان، طبق فرمول ژانر جاسوسی قابل قبول‌تر است تا اینکه یکاره انگیزه نجات از من مستاصل از دست شوهر شرورش آندری (کنت برانا) عامل تحریک محوری روایت شود. محرکی که از مهر این مادر به پسرپرچاهش نشئت گرفته؛ کودکی که در کل فیلم بیش از چند ثانیه حضور ندارد! یعنی انگیزه جلوگیری از فاجعه‌ای به وسعت زیروروشن اتمی جهان توسط یک عاطفه سطحی و درنیامده مأمور نسبت به یک مادر و فرزند، تحت‌الشعاع قرار می‌گیرد. رابطه‌ای که نپذیرفتن‌بذمت گسترش شخصیت را با آثار قبلی نولان سنجید، از جمله هیجانی تخلیه کرده است. تمهید نولان برای نقش‌بخشی به حاشیه

سارا آقاابایان: کریستوفر نولان همواره ورای حیطه‌های مرسوم فیلم‌سازی در جست‌وجوی خلق یک تجربه‌ی شهودی از برآیند استدراک حسی و استنتاج فکری مخاطب بوده است و به همین علت در سینمای معاصر هیچ فیلم‌سازی به اندازه نولان از لحاظ توانمندی در خلق آثاری که هم‌زمان مخاطب عام و خاص را به وجد آورده باشند، موفق نبوده و به اعتبار همین هوشمندی و کاردانی است که آتارش به مثالی از فیلم‌های ساختارشکن و تجربی در ابعاد سینمای جریان اصلی تبدیل شده‌اند. این توانایی نولان بیش از هر عاملی منبعث از فرایند ماهرانه منشیینی ایده‌های اولیه ثقیل و بدیع با پیرنگ‌های قصه‌گو بوده است، به‌عبارت دیگر به همان میزان که ایده ناظر بر فیلم‌هایش خاص و تازه جلوه می‌کنند روایت داستان‌هایش نیز به قدری از خاصیت درگیرکنندگی برخوردارند که توازن لازم برای حفظ انسجام آثاری جذاب را پیدا کنند. در این دستاوردها نقش و سهم جاناتان نولان به مثابه مغز متفکر پشتیبان کریستوفر همواره محفوظ بود تا اینکه مشغولیت وی به پروژه‌های بلندمدت تلویزیونی، پس از پایان سه‌گانه «شوالیه تاریکی» موجب انشقاق این اتاق فکر شد. البته دو اثر بعدی نولان به ترتیب فیلم «میان‌ستاره‌ای» به علت از قبل آماده‌بودن فیلم‌نامه‌اش و فیلم «دانکرک» به دلیل ماهیت ژنریک بودنش از این فقدان لطمه اساسی نخوردند پس باید فیلم «تنت»/انگاره را نخستین چالش تمام‌وکامل انفرادی کریستوفر نولان بدون دستپاری هوش برادرش محسوب کرد، همان‌طور که این فیلم شانس بهره‌گیری از موسیقی متن هانس زیمر را نیز به دلیل اشتغال وی در پروژه «تل‌ماسه» دنی ویلنوو از دست داده است.

عملیات تورویستی اُپرا در سکانس ابتدایی «تنت»، که از لحاظ کوبندگی یادآور افتتاحیه بهیادماندنی شوالیه تاریکی است، یک پروژه عظیم دیگر به سبک مالوف نولان را نوید می‌دهد. اما این شروع برق‌آسا در ادامه بلافاصله بدون هیچ پیش‌اندستان و مقدمه‌ای وارد پلات مرکزی خود می‌شود، آن هم به نگویده‌ترین شکل ممکن؛ توضیحات علمی مستقیم و مفصل که در «تنت» به مراتب از «میان‌ستاره‌ای» گیج‌کننده‌تر است به نحوی که مخاطب باید از همان ابتدا شش‌دانگ حضور ذهنش را به کار گیرد که مبادا از رگبار پرشتاب این دیالوگ‌های متکلف و متداخل عقب بماند. از همین نقطه مأموریت جاسوس مخفی فیلم با بازی جان دیوید واشنگتن بدون فوت آغاز می‌شود و از آنجایی که فرجه‌ای برای شناسنامه‌دارکردن، انگیزه‌تراشی و بسط کاراکتر در کار نیست این مأمور مخفی بسیار خشک و آه‌ازرده همچون یک رُبات بدون برانگیختن هیچ‌گونه سمپاتی به پیش می‌رود، ایرادی که بیش از مرتب‌بودن با انتخاب بازیگر و شیوه نقش‌آفرینی‌اش، از سهل‌انگاری و تخت‌بودن فیلم‌نامه برخاسته است. در مقام مقایسه می‌توان عنصر گسترش شخصیت را با آثار قبلی نولان سنجید، از جمله پرداخت کاراکتر کاب (لئوناردو دی کابریو) در تلقین و سرمایه‌گذاری